

- 2) Artykuł 56 WE należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego, które zezwalają na zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych pewnych dywidend otrzymanych od spółek, które są rezydentami przez towarzystwa ubezpieczeniowe będące rezydentami, lecz wyłączają takie zwolnienie w przypadku analogicznych dywidend otrzymanych od spółek nie będących rezydentami, o ile oznacza to mniej korzystne traktowanie tych ostatnich dywidend.
- 3) Artykuły 43 WE i 48 WE należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwiają się one uwzględnieniu w podstawie opodatkowania spółki będącej rezydentem z siedzibą w państwie członkowskim dochodu osiągniętego przez K SZ w innym państwie członkowskim, jeżeli dochód ten podlega tam niższemu poziomowi opodatkowania niż stosowany w pierwszym państwie, chyba że takie uwzględnienie dotyczy jedynie czysto sztucznych struktur, których celem jest uniknięcie podatku krajowego, który w normalnych okolicznościach byłby należny.

Należy zatem zaniechać stosowania takiej formy opodatkowania, jeżeli okaże się, na podstawie elementów obiektywnych i możliwych do sprawdzenia przez osoby trzecie, że niezależnie od istnienia motywów natury podatkowej, rzeczona K SZ rzeczywiście ma siedzibę w przyjmującym państwie członkowskim i faktycznie wykonuje tam działalność gospodarczą.

Jednakże art. 43 WE i 48 WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się przepisom podatkowym państwa członkowskiego, które przewidują pewne wymogi w zakresie zgodności, gdy spółka będąca rezydentem zamierza skorzystać ze zwolnienia z podatków wcześniej zapłaconych od zysków tej kontrolowanej spółki, w państwie, w którym jest ona rezydentem, o ile wymogi te mają na celu weryfikację istnienia siedziby kontrolowanej spółki zagranicznej i faktycznego charakteru jej działalności gospodarczej, bez nakładania zbyt daleko idących utrudnień administracyjnych.

- 4) Artykuły 56 WE, 57 WE oraz 58 WE należy interpretować w ten sposób, iż nie sprzeciwiają się one przepisom państwa członkowskiego, które przyznają przywilej podatkowy w ramach podatku dochodowego od osób prawnych w odniesieniu do pewnych dywidend otrzymanych od spółek będących rezydentami przez spółki będące rezydentami, lecz wyłączają taki przywilej w przypadku dywidend otrzymanych od spółek mających siedzibę w państwie trzecim, w szczególności, gdy przyznanie rzeczonoego przywileju jest uzależnione od warunków, których spełnienie może zostać zweryfikowane przez właściwe organy tego państwa członkowskiego jedynie w drodze uzyskania informacji od państwa siedziby spółki dokonującej wypłaty.
- 5) W braku uregulowania wspólnotowego wewnętrzny porządek prawny każdego z państw członkowskich powinien wskazywać sądy właściwe oraz zasady proceduralne dotyczące wnoszenia skarg mających na celu zapewnienie ochrony uprawnień, które jednostki wywodzą z prawa wspólnotowego, w tym rodzaje żądań wnoszonych przez osoby poszkodowane do sądów krajowych. Sądy krajowe są jednakże zobowiązane zagwarantować, by jednostki miały do dyspozycji skuteczny środek zaskarżenia umożliwiający im uzyskanie zwrotu nienależnie pobranego podatku oraz kwot zapłaconych na rzecz tego państwa członkowskiego lub pobranych przez to państwo w bezpośrednim związku z tym podatkiem. W odniesieniu do innych szkód, jakie dany podmiot poniósł z powodu naruszenia prawa wspólnotowego, które można przypisać państwu członkowskiemu, jest ono zobowiązane do naprawienia szkód wyrządzonych

jednostkom, gdy spełnione są przesłanki wymienione w pkt 51 ww. wyroku w sprawach połączonych *Brasserie du Pêcheur i Factortame*, co nie wyklucza, że na gruncie prawa krajowego odpowiedzialność państwa może być uzależniona od mniej restrykcyjnych przesłanek.

Jeśli okaże się, że przepisy państwa członkowskiego stanowią ograniczenie swobody przedsiębiorczości zakazane w art. 43 WE lub ograniczenie swobodnego przepływu kapitału zakazane na mocy art. 56 WE, sąd krajowy może w celu ustalenia podlegającej naprawieniu szkody zbadać, czy osoby poszkodowane zachowały należytą staranność w celu uniknięcia lub ograniczenia szkody oraz czy w szczególności wykorzystywały we właściwym czasie wszystkie dostępne im środki prawne. Jednak w celu zapobieżenia temu, by wykonywanie uprawnień, które art. 43 WE przyznaje jednostkom, było niemożliwe lub nadmiernie utrudnione, sąd krajowy może zbadać, czy stosowanie tych przepisów, ewentualnie w związku z właściwymi postanowieniami umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, w każdym przypadku prowadziłoby do nieuwzględnienia żądań skarżących przez organy podatkowe danego państwa członkowskiego w sprawie rozpatrywanej przed sądem krajowym.

(¹) Dz.U. C 182 z 23.7.2005.

Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 12 lipca 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Confcooperative Friuli Venezia Giulia (C-23/07), Luigi Soini (C-23/07 i C-24/07), Azienda Agricola Vivai Pinato Mario e figlio (C-23/07), Cantina Produttori Cormons Soc. cons. arl (C-24/07) przeciwko Ministero delle Politiche Agricole, alimentari e forestali, Regione Friuli Venezia Giulia

(Sprawy połączone C-23/07 i C-24/07) (¹)

(*Rolnictwo — Rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, 753/2002 i 1429/2004 — Wspólna organizacja rynku wina — Etykietowanie win — Używanie nazw odmian winorośli lub ich synonimów — Oznaczenie geograficzne „Tokaj” dla win pochodzących z Węgier — Możliwość używania nazwy szczepu „Tocai friulano” albo „Tocai italico” jako dodatku do oznaczeń geograficznych niektórych win pochodzących z Włoch — Wyłączenie po upływie trzynastoletniego okresu przejściowego, który przypada na dzień 31 marca 2007 r. — Ważność — Podstawa prawna — Artykuł 34 WE — Zasada niedyskryminacji — Zasady międzynarodowego prawa traktatów — Przyłączenie Węgier do Unii Europejskiej — Artykuły 22-24 porozumienia TRIPS*)

(2008/C 209/19)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Confcooperative Friuli Venezia Giulia (C-23/07), Luigi Soini (C-23/07 i C-24/07), Azienda Agricola Vivai Pinato Mario e figlio (C-23/07), Cantina Produttori Cormons Soc. cons. arl (C-24/07)

Strony pozwane: Ministero delle Politiche Agricole, alimentari e forestali, Regione Friuli Venezia Giulia

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Wykładnia przepisów rozporządzeń 1493/1999 i 753/2002, zmienionych rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1429/2004 z dnia 9 kwietnia 2004 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 753/2002 ustanawiające niektóre zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 odnośnie do opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina (Dz.U. L 263, s. 11) — Wykładnia art. 34 ust. 2 WE — Oznaczenia win produkowanych na Węgrzech i we Wspólnocie — Wprowadzenie zakazu stosowania oznaczenia „Tocai friulano” — Dyskryminacja producentów i użytkowników tego oznaczenia względem producentów i użytkowników innych oznaczeń.

Sentencja

1) Akt dotyczący warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że zgodnie z art. 2 tego aktu przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 753/2002 z dnia 29 kwietnia 2002 r. ustanawiające niektóre zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 odnośnie do opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina w zakresie, w jakim wynika z nich zakaz używania terminu „Tocai” dla opisu i prezentacji określonych win gatunkowych produkowanych w określonym regionie włoskim po upływie okresu przejściowego trwającego do 31 marca 2007 r. stanowią integralną część *acquis communautaire* w jego postaci z dnia 1 maja 2004 r. i po ich przejściu przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 1429/2004 z dnia 9 sierpnia 2004 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 753/2002 mają nadal zastosowanie.

2) Artykuł 53 rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina stanowi wystarczającą podstawę prawną uprawnienia Komisji Wspólnot Europejskich do przyjęcia przepisów rozporządzenia nr 753/2002 przyjętych w rozporządzeniu nr 1429/2004, z których wynika zakaz stosowania terminu „Tocai” dla opisu i prezentacji niektórych win gatunkowych produkowanych w określonym regionie włoskim po upływie okresu przejściowego trwającego do 31 marca 2007 r.

3) Artykuł 34 ust. 2 akapit drugi traktatu WE nie pozostaje w sprzeczności z przepisami rozporządzenia nr 753/2002 przyjętymi

w rozporządzeniu nr 1429/2004, z których wynika zakaz stosowania terminu „Tocai” dla opisu i prezentacji niektórych win gatunkowych produkowanych w określonym regionie włoskim po upływie okresu przejściowego trwającego do 31 marca 2007 r.

4) Artykuł 19 ust. 2 rozporządzenia nr 753/2002 powinien być interpretowany w ten sposób, że nie pozostaje on w sprzeczności z przepisami rozporządzenia nr 753/2002 przyjętymi w rozporządzeniu nr 1429/2004, z których wynika zakaz stosowania terminu „Tocai” dla opisu i prezentacji określonych win gatunkowych produkowanych w określonym regionie włoskim po upływie okresu przejściowego trwającego do 31 marca 2007 r.

5) Artykuł 50 rozporządzenia nr 1493/1999 powinno się interpretować w ten sposób, że jeśli chodzi o stosowanie postanowień art. 23 i 24 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej stanowiącego załącznik 1C do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO), sporządzonego w Marakeszu dnia 15 kwietnia 1994 r., które zostało zatwierdzone decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) — w tym w szczególności postanowień art. 24 ust. 6 tego porozumienia — postanowienia te nie wykluczają przyjęcia środków takich jak przewidziane w rozporządzeniu nr 753/2002 i przyjęte w rozporządzeniu nr 1429/2004, z których wynika zakaz stosowania terminu „Tocai” dla opisu i prezentacji niektórych win gatunkowych produkowanych w określonym regionie włoskim po upływie okresu przejściowego trwającego do 31 marca 2007 r.

(¹) Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Prud'homme de pêche — Francja) — Jonathan Pilato przeciwko Jean-Claude Bourgault

(Sprawa C-109/07) (¹)

(Pojęcie sądu krajowego — Brak właściwości Trybunału)

(2008/C 209/20)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Prud'homme de pêche